

1

Johnny Mains

UMF 12 yautja-telep, a Külső Gyűrűn túl 2692. szeptember

Patton tábornok nevetett, és Johnny Mains hadnagy, az Úrpa-
csirták maradékának parancsnoka tudta, hogy meg fog halni.

De nem volt hajlandó harc nélkül feladni.

A xenomorfok mozgását kísérő kaparászás és kopogás egyre
hangosabb lett. A lények kitartóan közeledtek a különös hajó híd-
jához. Vagy android gazdájuk hívta őket, vagy a saját akaratuk-
ból támadtak. Akárhogy is, ez a véget jelentette. Mainsnek és
egyetlen élő katonájának, Liedernek már alig maradt lőszer.
A páncéljuk telepei is kimerültek. Derekasan harcoltak, sok jó

barátot veszítettek el az elmúlt időszakban, és most minden jel arra vallott, hogy ez lesz az utolsó hely, ahol még egyszer megvetik a lábukat.

– Maradjunk együtt! – mondta Mains. – Koncentráljuk a tüzet! Tartsuk őket az ajtón kívül! Ha betörnek a hídra, szétszóródnak, és elkapnak minket! Lőszer?

– Maradt még pár nanotöltetem – felelte Lieder –, a lézerben alig van töltés, és egyetlen adag plazma. És a pisztolyom. Nálad mi a helyzet?

– Nehézkarabély. Pár gránát.

– Ezzel az erővel akár köpködhethénk is őket...

– Magunkkal viszünk néhányat. Az utolsó gránát a miénk.

A katonanő vetett egy pillantást a parancsnokára, és közelebb lépett hozzá. A nő nem tiltakozott, aminek Mains örült. Túl sokszor látták már, hogy egy xenomorf hogyan végez egy emberrel, és nem akarták azt a sorsot. A gránáttól gyors és fájdalommentes halált kaphattak.

Patton, az android ismét nevetett, és a csikorgó hangtól a hadnagyot elfogta az idegesség.

– Lelőjem? – kérdezte Lieder. Tudta a választ: azzal csak a lőszer pazarolta volna.

Patton a híd hátsó faláról lógott, ahová egy yautja-lándzsa szegezte. A lába előtt egy halott yautja és több xenomorf hevert. Az utóbbiak páncélja szétvetődött, amikor a haláluk pillanatában megsemmisítették magukat. A falakon és a mennyezeten számtalan savmarta foltot lehetett látni, és a levegőben orrfacsaró szag terjengett.

Mains még sosem hallott olyanról, hogy egy xenomorf ilyesmit művelt. *Az öngyilkosság a yautják trükkje* – tűnődött magában. – *Megint egy új rejtély.*

– Közel vannak! – jelentette Lieder.

Feleslegesen szólt. Mains öltözetének rendszerei alig kaptak energiát, de továbbra is a vizorjára vetítették a mozgásdetektor adatait. A foltok nagyok voltak, és lassan, de állhatatosan közeledtek.

Patton új, furcsa hangot hallatott. Kattanások és sípolások vegyültek a szavaiba. Mains erős kísértést érzett, hogy beszéljen az androiddal, hátha sikerül kiszednie belőle valamit. Egyértelmű volt, hogy ő irányította a xenomorfokat – a neve rá volt pecsételve valamennyi szörnyeteg tarkójára. Hogyan csinálta? És mit akart? Honnan jött, és miért támadta meg ezt az óriási yautja-telepet?

Mains gyűlölte azt, hogy úgy fog meghalni, hogy nem kap választ ezekre a kérdésekre.

– Megtiszteltetés volt, Johnny – mondta Lieder, és megszorította a hadnagy kezét.

– A pokolba az érzelgősködéssel, katona! – recsegte Mains, de viszonzta a szorítást.

– Itt vannak!

Az első xenomorf berontott a zsilipbe. Lieder egy pontos lézerlövedékkel a nyakától a lágyékáig felhasította. A test pattant egyet a padlón, nekivágódott a falnak, és felrobbant.

Még kettő követte. Mains az elsőbe három adagot küldött ódi-vatú sörétes puskájából. A lény eltűnt egy vezérlőkonzol mögött, majd felpattant, és mialatt savas vére bőven ömlött belőle, ismét támadásba lendült, de a negyedik lövés leterítette.

Lieder egy nanogránáttal megölte a harmadikat. A részecskék ezernyi kisebb robbanást idéztek elő a híd bejáratában. A gyilkos felhő elkapott két xenomorfot, amik a folyosón közeledtek. Néhány pillanatig vadul rúgkapálva vívták haláltusájukat, amivel rezgésbe hozták a padlólemezeket és a falakat.

Patton izgatottan vonaglott a falon, megragadta a lándzsát, ami odaszegezte, és megpróbálta kirántani. Nem sikerült. Szikrák táncoltak a mellkasán keletkezett seb körül, apró villámok íveltek át a testéből a fegyverbe, és viszont. Egy darabig a nyelet kaparszta, aztán megpróbálta belenyomni az ujjait a sebbe.

– Plazma! – kiáltotta Lieder.

Még három teremtmény rontott be a hídra. Kettő a padlón közeledett, egy a mennyezeten kapaszkodott, mint valami óriási pók. Mains vizorja automatikusan elsötétült, amikor Lieder ki-

lőtte az utolsó plazmaadagját a támadókra. A robbanás megölte azt, amelyik a mennyezeten mászott. Lángoló testdarabok és gőzölgő sav zuhogott a másik kettőre, mire felvisítottak fájdalmukban, berohantak a híd közepére, és felrobbantak.

A levegőben forró gázfelhő terjengett. A páncél rendszerei kiszűrték a fény java részét, de Mainsnek így is az a benyomása támadt, hogy a vizorja bepárásodott.

Patton vékony, idegtépő hangon jajongott, aztán röhögni kezdett. Furcsa egy android volt, elnagyolt ábrázata éppen csak hasonlított egy emberi arcra, és nem rendelkezett semmi egyedi jellegzetességgel. Ettől a fájdalomról és rettegésről árulkodó, nagyon is emberi hangok még ijesztőbbnek hatottak.

Talán szét kellene lőnöm a fejét – gondolta Mains.

A plazma tüzet okozott a bejárat környékén, ami pár másodpercre feltartóztatta a többi támadót.

– Nem fognak sokáig várni – vélte Mains.

– Ne akard, hogy jöjjenek! – felelte Lieder. – Mindenemet ellőttem! Ez meg mi a fenét művel? – tette hozzá Patton felé intve. Az android immár mindkét kezét belenyomta a sebbe, az ujjai teljesen eltűntek a külső, bőr- és hússzerű rétegekben, míg a büttyeik között ezüstszerű kisülések táncoltak.

– Nem számít – dörmögte Mains. – A mi yautja-barátaink már gondoskodtak róla.

A yautják persze nem voltak a barátaik. Távolról sem. Mains egysége – az 5. Kirándulók, akiket Űrpacsirtáknak is neveztek – több mint egy éve állomásozott az UMF 12 jelű yautja-telep közelében. Megfigyelés alatt tartották a különös idegeneket, és gondoskodtak róla, hogy ne indítsanak hajókat a Külső Gyűrű felé. Nemrégiben történt néhány támadás szerte a Gyűrűben, amelyeknek vadászat és halál lett a vége.

Az Űrpacsirták is belekeveredtek az egyikbe, amikor is a 12-es Southgate állomáshoz mentek, hogy készleteket vételezzenek. Elintézték ugyan az ottani yautjákat, ám a nyolcfős csapat két tagja odaveszett, ami komoly csapás volt.

Miután visszatértek az UMF-12-höz, hogy attól egymillió mérföldre örködjenek, újabb összecsapásokban vettek részt, amikor yautja-hajók indultak az Emberi Szféra felé. Az egyik mélyűri ütközetben megsérült a hajójuk, az *Ochse* nevű, Arrow-osztályú egység. Kényszerleszállást hajtottak végre az óriási telepen, majd egy hónapig kitartottak úgy, hogy csak egyszer-kétszer kerültek kapcsolatba az idegenekkel. Java részben menekültek és rejtőzködtek, mígnem felfedezték ezt az óriási, titokzatos űrhajót, ami a véres végkifejlet felé terelte az eseményeket. A hajóról nem lehetett egyértelműen eldönteni, hogy emberek gyártották-e vagy yautják, mindenesetre ez lett a célpontjuk. És most minden jel arra utalt, hogy ez lesz a haláluk helyszíne is.

Mains tudta, hogy közel a vég. Már csak ketten maradtak életben, de harcolni akartak az utolsó leheletükig.

Patton észrevette, hogy figyelik, és megint nevetett. A hang különösen kísérteties volt így, hogy jókedvről tanúskodott, ám egy kifejezéstelen és jellegtelen arcból jött. Az android mélyen ülő, sötét szeme nem árult el semmit. A vére fehér volt, a bőre fakó és puha, akár a tészta.

– Vigyázz! – kiáltotta Lieder.

Mains lekuporodott, és tüzet nyitott a plazmatűzőn és az összeégett hullákon átgázoló xenomorfokra. Hatan voltak, aztán nyolcan, mire a hadnagy élesített és a híd alsó része felé hajított egy gránátot.

Mains és a társa fedezékbe ugrott. A detonáció széttépte a vezérlőpultokat, illetve a xenomorfokat. A két tengerészgyalogos azonnal felugrott, és ismét tüzelni kezdtek, mire még három idegen zuhant a padlóra.

– Hátra! – kiáltotta Mains, és sikerült túlharsognia a xenomorfok idegtépő visítását. – A hátsó falhoz, te és én, együtt!

– Én nem hátrálok tovább! – jelentette ki Lieder. A fejhallgató a robbanásokon, rikácsoláson és a zűrzavar lármáján át egyenesen a hadnagy fülébe sugározta a nő hangját. A társa elszánt-sága és haragja büszkévé tette Mainst.

– Ez nem visszavonulás! – válaszolta, és amikor Lieder ránézett, odamutatta neki az utolsó gránátját. – Benyomjuk ezt ketőnk és a fal közé, és talán sikerül léket robbantanunk a héjazatba.

Az ismeretlen eredetű hajó a yautja-telep végében álló, hosszú kikötőtoronynál állomásozott. Az atmoszféra ritka volt, de lélegezhető, és a telepen mesterséges gravitáció működött, ami azt jelentette, hogy gyalogolva és futva elmehettek egyik helyről a másikra.

De egyetlen lyuk is elég volt ahhoz, hogy a hajó belsejéből minden kiszívódjon a semmibe. Mains és Lieder holtteste, a yautja teteme, a xenomorfok szétszakadt maradványai – és minden más, ami még életben van.

– Micsoda vég... – jegyezte meg mélyet sóhajtva Lieder.

– Fordulj! – kiáltotta Mains.

Lieder gondolkodás nélkül megpördült, és mialatt leguggolt, máris meghúzta az elsütőbillentyűt. Már korábban a legszélesebb sávra állította a lézerét, és most egyetlen lövésével lekaszált két xenomorfot. Ám egy harmadik nekirontott, ledöntötte a padlóra, a karjaival félresöpörte a fegyverét, és hirtelen lefelé lendítette a fejét.

Mains látta, hogy a nő tágra nyitja a szemét, majd oldalra fordítja a fejét, hogy őrá nézzen.

Közelebb lépett, és az utolsó karabélylőszerét a xenomorf fejébe lőtte. Savas vér fröcskölt mindenfelé, jutott belőle Mains karjára és a Lieder mellkasára is. A páncélatuk taszította ugyan a savat, csak hogy az energiaszintek már veszedelmesen alacsonyak voltak. A hadnagy hamarosan forróságot érzett az alkarján, ami azt jelezte, hogy a gyilkos folyadék elemészteti a meggyengült anyagot.

Félredobta a karabélyt, és kegyetlenül sajnálta, hogy meg kell szabadulnia tőle. Az antik fegyver, amit sosem rendszeresítettek sehol, sokszor megmentette már az életét. Az előbb Liederét is megmentette, ha csak azért is, hogy együtt halhassanak meg.

A nő feltápászkodott, majd egymásba kapaszkodva áthátráltak a híd másik oldalára. A berendezések egy része továbbra is rejtélyesnek tűnt, de Mains felismert egy-két kezelőfelületet. A hajó úgy nézett ki, mintha emberek építették volna azzal a szándékkal, hogy megtámadjanak vele egy óriási yautja-telepet, méghozzá fegyverrel fejlesztett xenomorfokkal, amiket egy tébolyult android irányít. Mains megint azon sajnálkozott magában, úgy fog meghalni, hogy nem deríti ki, mi ez az egész örület.

Újabb xenomorfok bukkantak fel, és lassan közeledtek feléjük. Most már nem siettek, mert látták, hogy a préda védtelen, vagy talán még most is Patton parancsolt nekik valahogyan.

Maga az android tekergett és vonaglott, s továbbra is megpróbálta belenyomni a kezét szétroncsolt mellkasába. El akart érni valamit. Talán meg akart javítani valamit, ami meghibásodott vagy eltört.

Mains maga mögé tartotta a gránátot, és nekinyomta hátát a falnak. Alig karnyújtásnyi távolság választotta el a fagyos, sötét semmitől – és úgy tűnt, hamarosan találkozni fog vele.

Lieder elé lépett, és hozzápréselte magát, hogy a detonáció még nagyobb erővel hasson a falra. És ez egyben azt jelentette, hogy csókolózhattak is. Az áttetsző maszkok miatt a szájuk nem találkozhatott, de a vékony anyag meghajlott, és Mains érezni vélte a száján a nő ajkának forróságát.

– Katona, ezzel túlment egy határon... – dörmögte aztán.

Lieder csak mosolygott.

Mains a hüvelykujjával megsimogatta a gránát élesítő gombját. Egy gyors nyomás, és öt másodpercük marad...

Mains megnyomta a gombot.

Lieder tudta, hogy megtörtént.

Öt...

Az adó-vevő sisteregni és füttyülni kezdett, aztán egy erős férfihangot közvetített:

– Johnny Mains, te nyomorult, kapaszkodj meg valamiben!

Négy...

– Ez meg mi a fene? – mormolta Lieder.

Három...

Mains ismerte ezt a hangot.

A xenomorfok alighanem megérezték, hogy megváltozott valami, mert egyszerre feléjük lódultak. Hat teremtmény ugrált konzolról konzolra, és széttárták a mellső végtagjukat.

Kettő...

– Kapaszkodj belém, ahogy csak bírsz! – kiáltotta Mains. A híd másik végébe hajította a gránátot, majd oldalra vetette magát, és Liedert is magával vonszolva bekúszott egy kezelőpult mögé.

Egy...

– Csáklya és sodrony! – hadarta Mains. Egy pillanatig azt hitte, hogy a páncélja teljesen lemerült, és nem engedelmeskedik a parancsának. Aztán meghallotta a halk szisszenést, ami azt jelentette, hogy a derekán viselt egység kilőtte az apró csáklyát. A lövedék belevágódott a háta mögött lévő vastag fémlemezbe, befúródott, és a szakállát szétnyitva rögzítette magát.

A gránát felrobbant. Egy xenomorf felvisített. Mains és Lieder elszántan kapaszkodott egymásba.

– Kibaszottul ne merj elengedni! – recsegte a hadnagy.

– Johnny, mi a pokol történik? – kérdezte a nő.

Egy idegen elfogta előlük a fényt. Feléjük nyúlt, és mialatt a fogairól nyálka csorgott, diadalittasan sziszegett.

– Durante történik – közölte Mains.

A második robbanás sokkal erősebb volt, mint az első. A padló rándult egyet, a lámpák villogni kezdtek, és az egész világ egybefüggő üvöltéssé vált. Mains nyitva tartotta a szemét – bár a vizorja elsötétült –, hogy védje a ragyogástól. Érezte, hogy valami megrántja, mire a lába közé kapta Liedert, és minden erejével szorította őt, elszánva arra, hogy ha a nő megy, akkor ő is vele tart.

Szét fog választani minket – gondolta közben. – Leszakítja Liederről a lábamat, kirántja a kezemből, és...

Ebben a pillanatban rájött, hogy nem a xenomorf húzza őket.

A levegő távozott a hajóból. Lék keletkezett a külső burkolaton, valahol, ahol ő nem látta, és a levegő kiszívódott a vákuumba. Bömbölve vágott át a hídon, és magával sodort mindent, ami nem volt lecsavarozva.

Ebbe a mindenbe beletartoztak a halott idegenek és a yautja is. Forogva és egymásnak ütközve repültek, akárcsak a még élő xenomorfok, amik eddig a híd különböző pontjain közeledtek a préda felé.

A vékony sodrony pattanásig feszült, de kitartott.

Mains csak remélni tudta, hogy a csáklya és a sodrony bírja még egy darabig.

Az oldalára fordult, a vizorja kitisztult, és ekkor a pult alatt átnézve belátta majdnem az egész hidat. A nyílás legfeljebb akkora lehetett, mint egy átlagos ajtó, de folyamatosan tágult, valahányszor egy-egy nehéz és kemény tárgy nekivágódott a peremének. Két xenomorf egyenesen kirepült, de egy harmadik elkapta a felhasadt burkolatot, és ráfonta hosszú ujjait egy tartóelemre. Eltalálta néhány repülő tárgy, de kitartott, sőt kezdte visszahúzni magát.

Hirtelen egy ember holtteste telibe találta a lényt, és mindketten eltűntek a semmiben. Faulkner a hadnagy barátja volt. Bátisan harcolt a halála előtti pillanatokban, és most odakint repült a végtelen és az örökkévalóság felé.

A kisüvítő levegő sebessége gyorsan csökkent. Alighanem lezárultak a hajó mélyebb részeiben lévő szakaszolóajtók. A lárma is elhalkult, mígnem Mains és Lieder azon kapta magát, hogy kísérteties, vészjósló csend veszi körül őket.

Lieder állt fel elsőnek, és talpra segítette a hadnagyot. Mostanra csak az oldalfegyverük maradt meg, és Mains tudta, hogy a lézerpisztolya is legfeljebb két lövésre elengedő energiát tárol.

Patton, az android végre elpusztult. Akármilyen volt a célja, kudarcot vallott, és a robbanás egy ökölnyi méretű fémdarabot vágott az arcába. A fejéből csak egy húsból, titándarabokból és szétzúzott elektronikus eszközökből álló massa maradt. Az az elképesztő elemző-feldolgozó képessége szempillantás alatt elil-

lant. Hiába volt mesterséges személy, a teste semmivel sem volt erősebb egy emberénél.

– Johnny! – hördült fel Lieder, és rácsapott a hadnagy vállára, közben az oldalfegyveréhez kapott. Mains elfordult, és abba az irányba nézett, amerre a társa figyelt.

A héjazaton tátongó lyukban mozgott valami. Amikor Mains meglátta, hogy mi az, egy pillanatig azt hitte, hogy álmodik. És azt is, hogy talán már meghalt.

– Várj – mormolta halkan, és megfogta a társa kezét.

– A rohadt életbe! – káromkodott Lieder.

Két alak hatolt be a nyíláson, biztosítókötelet húzva maga után. Mindketten több fegyvert hordoztak.

– Az oxigénszint kritikusan alacsony – jelentette Mainsnek a páncélzata. Tíz percre elegendő levegője maradt.

– Ti meg miféle marhaságba keveredtetek már megint? – kérdezte valaki.

– Durante... – bökte ki Mains. – Eddie... tényleg te vagy az?

A széles vállú férfi, aki feléjük lépett, legalább hét láb magas volt. A páncélzata szinte megnyúlt az illesztési pontoknál, bár a szerelést alighanem külön neki gyártották.

– Mindig mondtam, hogy egy szép napon mentésre fogsz szorulni – válaszolta a tagbaszakadt férfi, és rávigyorgott Liederre.
– És te ki vagy?

– Mi van, máris lecsapsz a nőre? – morogta Mains.

Durante csak rántott egyet a vállán.

– Lieder megeszi a golyóidat vacsorára! – közölte nevetve Mains.

Durante szétnézett a romokban heverő hídon, közben egy másik alak ereszkedett mögé a nyílásból.

– Látom, Johnny, volt egy kis akció – állapította meg Durante.

– Kemény hetek állnak mögöttünk.

– Mesélj róla!

– Ez meg mit akar jelenteni? – érdeklődött Mains.

Durante furcsán nézett rá, mire hozzátette:

– El voltunk vágva mindentől idekint. Nincs kommunikáció se kifelé, se befelé, leszámítva azt az adást, amit pár perce küldtünk el.

– Vagyis semmit sem tudsz arról, ami történt?

– Nem. Miért?

– Majd a *Navarro* fedélzetén elmesélem. Ti ketten maradtatok?

– Aha... Honnan tudtatok rólunk?

– Elcsíptünk egy az *Ochséről* származó vészjelzést. Hol a hajó?

Az *Ochse* néhány perccel a kényszerleszállást követően megsemmisült, miután kapott néhány durva találatot az UMF 12-ről távozó yautja-egységekkel vívott összecsapásban. Frodo, a fedélzeti számítógép nyilván leadott egy vészjelzést röviddel azelőtt, hogy emlékké robbant.

– Megsült – közölte Mains. Sajnálta Frodót, mert az idők folyamán kimondottan megkedvelte. A számítógép saját személyiséget fejlesztett ki, és valamennyien a csapat tagjaként gondoltak rá.

Durante mordult egyet, és intett nekik, hogy kövessék.

– Hacsak nem szerettétek meg ezt a helyet... – jegyezte meg vigyorogva.

– Vigyél innen minket a francba – válaszolta Lieder –, és szólj a hajódnak, hogy nyisson meg egy csatornát a Tyszka Star felé!

– Úgy tűnik, mindannyiunknak bőven vannak hírei – állapította meg Durante, mialatt felkészült az indulásra –, lesz mit mesélni...

Mains és Lieder egymásba kapaszkodva vágott át a hídon, és Eddie Durante, illetve a másik Pokolszakra mindvégig szemmel tartotta őket.

Mains hat éve nem látta az óriást. Durante egy másik Arrowosztályú hajó parancsnokaként szintén a Külső Gyűrűn kívül jár-örözött. A Tyszka Staron együtt csináltak végig egy kiképzést, és évekkorábban egy darabig együtt szolgáltak a Gyarmati Hadiflotta egyik századában. Nem voltak jó barátok, de amikor ki-

választották őket Kiránduló-kiképzésre, megkedvelték egymást. Ettől függetlenül Mains sosem hitte volna, hogy valaha még viszontlátja a megtermett fickót. A Kirándulók élete már csak ilyen volt...

– Köszönöm, hogy eljöttél értünk – mondta Mains, mialatt a héjazatban tátongó nyílás felé tartott.

– Éppen ráértünk – felelte Durante, aztán a másik hadnaggal együtt kinézett a hatalmasan ívelő telepre és az egészet körülölelő, fagyos úrré.

Mains nem hitt semmiféle istenben, de mialatt őt és Liedert besegítették a *Navarróba*, köszönetet mondott Eddie Durante-nak.

* * *

Ahogy az valamennyi Arrow-osztályú hajóval megtörtént, a *Navarró*t is átalakította az állandó személyzete. Belülről nagyjából úgy nézett ki, mint az *Ochse*, de ettől még idegennek érződött.

Mindannyian átmentek a zsilipen, aztán Mains és Lieder letelepedett egy-egy ülésre, és a fedélzeti orvos gyorsan megvizsgálta őket.

Egy Radcliffe nevű, apró termetű, manószerű nő vallatóra fogta a páncélatukba épített számítógépet, hogy felmérje az egészségi állapotukat, és megállapítsa, szükségük van-e valamilyen kezelésre.

– A pokolba is, mit éltetek át odalent? – morogta röviddel azután, hogy belekezdett. Ellenőrizte az előtte lebegő holoablakban megjelenő adatokat, majd álmétkodva nézett Liederre.

– Lazítottunk – felelte Lieder. – Esténként bedobtunk pár italt, dámáztunk, majd szépen, nyugodtan ágyba bújtunk.

– Rendben – dünnyögte Radcliffe. – Hát akkor mindkettőtökbe belenyomok egy nagy adag kotyvalékot, amitől egy kicsivel jobban fogjátok érezni magatokat.

– Rosszabb már aligha lehet – mondta Mains. – Köszönjük!

– Gond egy szál se! – válaszolta Radcliffe. Odahívott egy orvosi egységet, rácsatlakoztatta a holoablakra, majd kapcsolókat nyomkodva kiválasztott egy sor gyógyszert. Mialatt a nő dolgo-

zott, Durante leereszkedett a Mainsszel és Liederrel szemközti ülésre.

– Lelépünk innen – közölte bólogatva. – A szenzorok szerint még most is rosszfiúk ólálkodnak azon a furcsa hajón, a szakaszolózsilipeken túl.

– Át fognak törni, és megtámadnak minket – jósolta Mains.

– Vákuumban? – kérdezte Durante.

– Irányították őket – magyarázta Lieder. – Az android, amit láttatok. Most már halott. Pattonnek nevezte magát, és valahogyan parancsokat adott nekik.

– Fegyverré változtatott xenomorfok? – kérdezte Durante, és meglepetten nézett.

Mains bólogatott. Eléggé szédült, és érezte, hogy felkavarodik a gyomra, mire gyorsan nyelt néhányat. Most nem engedhete meg magának, hogy rosszul legyen.

– Patton... Patton... – dünnyögte Durante, és a homlokát ráncolva töprengett.

– Egy huszadik századi tábornok – mondta Lieder.

– Mi a pokol? – kérdezte Durante. – Mi köze van ennek a yautja-támadásokhoz?

– A mikhez?

Durante elmondta nekik. Beszélt a Külső Gyűrűben lezajlott összecsapásokról és arról, hogy yautják bukkantak fel az Emberi Szféra mélyebb részein is, valamint arról, hogy ismeretlen tettesek szabotázsakciókat hajtottak végre a Weyland-Yutani és a hadiflotta telephelyein. A halálos áldozatok száma mindenkit elképesztett. Kirándulókat rendeltek vissza, hogy a Határvidéken járőrözzenek, és bár sikerült valamiféle tűzszünetet kötni a yautjakkal, a háború tovább dúlt.

– A yautják nem szoktak nagyszabású hadműveletet indítani – jelentette ki Lieder.

– Hát, ettől igazán aggasztó az egész – felelte bólogatva Durante.

– Nem erről van szó – mondta Mains, és megrázta a fejét. Csakhogy ettől megint felkavarodott a gyomra, és ezúttal oldal-

ra hajolva hányt és öklendezett. Rettenetesen érezte magát, és csak annak örült, hogy működik a *Navarro* mesterséges gravitációja. Azt kívánta, bárcsak ki tudná törölni az emlékezetéből az elmúlt heteket, különösen azt, hogy végig kellett néznie számos jó barátja halálát.

– Telehánytad a hajómat – állapította meg szenvtelenül Durante.

– Aha... bocs... – dörmögte Mains, és megtörölte a száját. – Sajnálom. De figyelj ide, Eddie, üzenetet kell küldenem a Tyszka Starra! Nem amiatt kell aggódnunk, hogy a yautják hová mennek. Hanem amiatt, ami elől menekülnek.

* * *

Mains tudta, hogy sok időbe fog telni, mire Wendy Hetfield tábornok, a Kirándulók főparancsnoka megkapja az üzenetet, és válaszol rá. Azt is tudta, hogy Durante egyre nyugtalanabb, s alig várja, hogy elhagyja az UMF 12 környékét, és visszarepüljön a Külső Gyűrűhöz.

Mindazonáltal, sikerült rávennie a barátját, hogy maradjon a telep körüli orbitális pályán, mialatt ő leadta a rövid üzenetet. Közölte Durante-tal, hogy rendkívül fontos, sőt talán élete legfontosabb üzenete. Amikor Durante megkérdezte tőle, hogy miről van szó, Mains megkérte, hogy üljön le vele, és hallgassa végig.

Mi több, a csapat többi tagját is hívta. Mind a nyolc Pokolszakra megjelent, és Mainsszel, illetve Liederrel együtt bezúfoltak a nyolc főre tervezett hídra. Durante egymaga két embernek elegendő helyet foglalt el.

Mains és Lieder jobban érezte magát. Radcliffe különleges koktélja eltompította a fájdalmaikat, és valóban jobban érezték magukat tőle. A sebeiket is lekezelték, de a folyamatos harc, éhezéssel és kiszáradással teli hetek csúnyán megviselték őket. Számíthattak rá, hogy még sok időbe fog telni, mire teljesen helyrejönnek. A gyógyszerek csak ideiglenes enyhülést hoztak.

Mains pár pillanatig csendben üldögélt, mialatt összerakta magában az üzenetet. És közben azt érezte, hogy talán valamenynyük jövőjét meghatározza. Aztán belekezdett:

– Itt Johnny Mains hadnagy, az 5-ös Kiránduló egység, az Ūrpacsirták parancsnoka! Harminc napot töltöttünk az UMF 12 jelzésű yautja-telepen, aztán Durante hadnagy és a 19-es Kiránduló egység felvett minket. A nyolcfős csapatomból hatan meghaltak, csak Lieder közkatona és jómagam maradtunk életben. A hajónk, az *Ochse* megsemmisült. Az UMF 12 telepen töltött idő alatt aggasztó információkhoz jutottunk.

– Kezdetben harcoltunk a yautjákkal. Szokásukhoz híven általában egyenként támadtak, mi pedig több alkalommal próbáltunk feljutni egy-egy yautja-Ūrhajóra, hogy azzal szökjünk meg, de nem tudtuk elvezetni űket. Aztán felfedeztünk egy különös hajót a telep egyik végében. Yautja-tetemekre bukkantunk, amelyek úgy néztek ki, mintha széttépték volna űket. Belviszályra gyanakodtunk, de kiderült, hogy tévedtünk.

– Xenomorfok vannak a telepen. A különös hajóval érkeztek, ami ugyan eléggé rejtélyes, de szinte bizonyosan emberi gyártmány. A fedélzetén volt egy android, ami Pattonnek hívta magát, egy huszadik századi tábornok után, és a jelek szerint ez a Patton irányította a xenomorfokat. Valahol valaki fegyverre fejlesztette azokat a teremtményeket.

– A halálos sebet kapott xenomorfok felrobbantják magukat. A külső vázuk egy része néha megmarad, és több esetben megtaláltuk Patton nevét a tarkójukon.

Mains végighordozta a tekintetét a *Navarro* csapatán. Néhányan döbbentnek látszottak, mások úgy néztek rá, mintha űrültnek hitték volna. Tökéletesen megértette, hogy kételkedtek a szávaiban. Megviselt volt, vékony, gyenge, és durva megpróbáltatásokon ment keresztül. Talán azt gyanították, hogy elkapta az űrbetegség.

Viszont Lieder is ott űlt mellette, és ha hallgatott is, nagyokat bólogatott, márpedig két embernek nem lehettek ugyanolyan tévképzetei.

– És ez még nem minden – folytatta. – Elértük a hajó hídját, és röviddel azelőtt, hogy a xenomorfok megindították az utolsó támadást, aminek a végén Durante hadnagy és az ő Pokolszikrái megmentettek minket, Lieder közkatona felfedezett néhány különös jelet, amit a hajó egyik mélyűri szenzora észlelt.

A hadnagy odabiccentett a társának. A nő előrehajolt, és egyenesen a holoablakba beszélt, hogy a rendszer rögzítesse a hangját és a képét. Mains tudta, hogy a most következő szavak komoly hatást fognak eredményezni az Emberi Szférában.

Ettől függetlenül még neki is nehezebbre esett elhinni őket.

– Jeleket láttam, amik arra utaltak – kezdte Lieder –, hogy hajók tartanak a Külső Gyűrű felé, még azon is túl, ahol az UMF 12 sodródik. A harci szerelésem tartalmaz bizonyos... módosításokat. Hozzáférék bizonyos tiltott kvantumrétegekhez, amelyekhez talán a Társaság emberei nem... mindegy, ez most nem számít. Az a fontos, hogy legalább hét esetben a jelek arra utaltak, hogy azok a hajók emberi eredetűek. Fiennes-egységek.

A *Navarro* személyzetének tagjai felhördültek és összesúgtak. Durante a szemöldökét felvonva Mainsre pillantott, aki komoran bólogatott.

– Hihetetlenül nagy sebességgel repülnek – folytatta Lieder. – Bizonyosan gyorsabban, mint amekkorára a Fiennes-hajókat eredetileg tervezték, és talán még az Arrow-osztályú hajóknál is gyorsabban. A szerelésem számítógépe azonosított két hajót. Az egyik a *Susco-Foley*, a másik az *Aaron-Percival*. Mindkettő évszázadokkal ezelőtt hagyta el a Naprendszer. Ezeket a hajókat nem arra szánták, hogy valaha visszatérjenek, és mindegyik több tízezer telepest szállított, természetesen lefagyasztva. Mivel xenomorfok is felbukkantak, attól félünk... – Elakadt a hangja, és nem bírt tovább beszélni.

– Keltetők – mondta ki Mains a nő helyett, és előrehajolt. – Attól félünk, hogy azok, akiknek az android dolgozott, fegyverré fejlesztették a xenomorfokat, és arra készülnek, hogy megtámadják az Emberi Szférát. És ehhez régi Fiennes-hajókat használnak, azokban keltetik ki az új katonáikat.

Nyomasztó csend telepedett a *Navarro* hídjára. Mains tudta, hogy mindez pusztán találgatás, és hogy ő, illetve Lieder messze túlmentek a tényeken, és betévedtek a feltételezések területére, viszont a tények önmagukért beszéltek.

– Várjuk a parancsot – tette hozzá Mains, azzal intett Durante kommunikációs tisztjének, aki kikapcsolta a holoablakot.

– Bassza meg... – dörmögte valaki.

– Megtennéd, hogy elküldöd? – kérdezte Mains. A kommunikációs tiszt bólintott, és megerősítést kérve pillantott a parancsnokára.

– Hadd menjen! – mondta Durante. – Aztán elmeséljük a barátainknak, hogy mi történt, mialatt ők a yautjáknál vakációztak. Úgy tűnik, hogy az életünk hamarosan egészen érdekes lesz.

2

Rommel

**Gamma 123 portál, Külső Gyűrű
2692. október**

Maloney Úrnőnek!

Ők Gamma 123 portálnak nevezték el. Amint megszerzem, a Harag tiszteletére átnevezem Egyes Portálnak. Jelenleg alig néhány órányira vagyunk tőle, és hamarosan kezdetét veszi a mi igazi háborúnk.

Valamennyi katonám készen áll. Több mint kétezren keltek ki, és tízszer ennyi van tartalékban. Gonoszak és rettenthetetlenek, halálosan veszélyesek és feláldozhatóak, és ezért vagyunk mi le-

győzhetetlenek és megállíthatatlanok. Még soha senkinek nem volt ilyen hadserege.

A mai napon történelmet írunk.

Holnap pedig elkezdjük átírni.

Az ön tábornoka:

Rommel

Megint elkészült egy.

Nathan McBrain kapitány több rekordot is megdöntött már. Hetvenhét éves letére abban a korban járt, amikor a legtöbb ember visszavonult a munkától, és nem vállalt több kalandot. Egyesek viszont úgy döntöttek, hogy felfedezőnek állnak.

Az ilyeneket úgy nevezték: egyutasok. Idős úrutazók voltak, akik mindenüket pénzzé tették, vettek maguknak egy űrhajót, és elszáguldottak a semmibe. Az ilyeneknek egy külön hajóosztályt gyártottak. Az olcsó, egyszerű egységeket nem az örökkévalóságnak tervezték, de számítani lehetett rá, hogy tovább bírják, mint a tulajdonosaik. Az olcsóságukat főleg a hajtóműveiknek köszönheték: korszerű meghajtó-rendszerek helyett még manapság is szilárd tüzelőanyaggal működő rakétákkal repültek.

Válassz ki egy célpontot az űrben, égesd a tüzelőanyagot, amíg el nem fogy – amihez rendszerint egy standard nap sem kellett –, aztán repülj azzal a sebességgel mindörökre. Sokan az öngyilkosság egyik formájának tekintették, de az egyutasok ezt tartották az űrfelderítés legbátrabb módjának, mert nem volt visszaút. Egy vérbeli felfedező utazás volt.

Mások letelepedtek valahol a Szférában, lakást vettek valamelyik kereskedelmi állomáson vagy telepen, és gyakran töltöttek az idejüket azzal, hogy megírták a kalandjaik történetét, vagy a csillagokat bámulták, és új kalandokról ábrándoztak. Ezek az emberek fokozatosan lelassultak, szinte leálltak, míg végül utolérte őket a halál.

Néhányan úgy döntöttek, hogy visszatérnek oda, ahol megszülettek, de McBrain hatvan éve nem járt a Földön, és egyelőre nem is szándékozott visszatérni oda. Nem akart mást, mint – ha a Társaság is hozzájárul – eltölteni még öt évet a Peremvidéken túl, hogy megépítse, felszerelje és beüzemelje a Gamma 124 portált.

A *Gagarin* nevezetű, Titan-osztályú hajó kapitányaként ő vezényelte le a Gamma 113-tól a 123-ig tartó sorozat, vagyis tizenegy portál építését. Ez a negyvenegy éve tartó küldetés azzal járt, hogy sosem házasodott meg, nem nemzett gyermekeket, bár néha voltak szerelmi kapcsolatai a személyzete bizonyos tagjaival. Az egész életét annak szentelte, hogy tágítsa a Külső Gyűrűt, és felderítse az űrt az emberiségnek. Nem a hírnévért tette, vagy azért, hogy vagyont szerezzen. Egyszerűen csak szerette a felfedezést, szerette a munkáját, és büszke volt arra, amit elért.

– Két nap alatt végzünk az utolsó ellenőrzéssel – jelentette Clintock, a rendszertervező mérnök, egy alacsony, fürgé férfi, aki gyakran meglepte a parancsnokát metszően éles humorával. – De jónak néz ki. Minden rendszer zöld. A zárómezők a maximális teljesítménnyel működnek, az üzemanyag-tárolók biztonságosak, a sötét anyag stabil.

– Jól van, remek! – helyeselt McBrain. Clintock tovább beszélt, adatokat és a jelentéseket sorolt, amiket McBrain már ezer-szer hallott, ezért gondolatban elkalandozott. Időről időre megengedte ezt magának, és úgy érezte, hogy bőven rászolgált már. Kiváló csapatot épített maga köré az utóbbi évtizedben, és bár tudta, hogy valamennyi ellenőrzés létfontosságú, azzal is tisztában volt, hogyha valami nem stimmelne, mostanra tudnának róla.

A pokolba is, mostanra mind halottak lennének!

Hátradőlt az ülésén, és a *Gagarin* hídjának hatalmas ablakán át élvezettel nézte azt, amit ő és az emberei megvalósítottak. A személyzet tagjai halkán beszélgettek körülötte, a lámpák letompítva világítottak. A hídon dolgozó tizennégy embert a saját képernyői és műszerei vonták halvány derengésbe.